

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 71/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčíkom, Farská 40, Nitra, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9CdoR/8/2025 z 30. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ktorým najvyšší súd odmietol jeho dovolanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a vlastnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (I. ÚS 409/2025) vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom podaným pôvodne Okresnému súdu Bratislava V domáhal uloženia opakovaného výchovného opatrenia (v tom čase) maloletým [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] z dôvodu vytvorenia predpokladov na obnovenie prerušeného kontaktu so sťažovateľom (otcom), a to povinnosti podrobiť sa odbornému psychologickému poradenstvu, a nariadením asistovaného styku sťažovateľa s maloletými za prítomnosti psychológa bez prítomnosti matky. Rozsudkom Mestského súdu Bratislava II sp. zn. B5-22P/74/2022 z 12. júna 2024 bol tento návrh zamietnutý vo vzťahu k maloletej [REDAKOVANÉ] a vo vzťahu k (v tom čase už plnoletej) [REDAKOVANÉ] bolo konanie zastavené. Mestský súd konštatoval neprítomnosť žiadnej zo štyroch podmienok na nariadenie výchovného opatrenia, a to ani materiálnej podmienky –

záujmu maloletej, naopak, nariadenie opakovaného výchovného opatrenia by podľa jeho názoru mohlo ešte viac negatívne ovplyvniť vzťah medzi sťažovateľom a maloletou. Pri svojom rozhodovaní mestský súd prihliadol na skutočnosť, že sťažovateľ, ktorý bol právoplatne odsúdený a vykonal uložený trest odňatia slobody za zločin týrania blízkej a zverenej osoby (matky maloletej), zmaril predchádzajúce nariadené výchovné opatrenie tým, že neabsolvoval nariadené stretnutia, neabsolvoval ani inú terapiu u psychológa, neplní si vyživovaciu povinnosť voči maloletej. Naopak, matka a maloletá nariadené výchovné opatrenie už absolvovali, zároveň zohľadnil odmietavý názor v tom čase šestnásťročnej maloletej. Mestský súd konštatoval, že vzťah maloletej k sťažovateľovi nemá potenciál napredovať a zlepšiť sa za stáleho pokračovania sťažovateľa v obviňovaní matky a jej označovaní za jediného vinníka neželaného stavu.

3. Toto rozhodnutie mestského súdu bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 13CoP/137/2024 z 29. januára 2025. Odvolací súd v ňom zdôraznil, že pozitívny záväzok štátu už bol naplnený uloženým výchovným opatrením. Opakované uloženie výchovného opatrenia maloletej by predstavoval neprimeraný zásah do jej súkromného života. K namietanému nevykonaniu znaleckého dokazovania pripomenul, že účelom výchovného opatrenia je výchovné pôsobenie na rodiča a maloleté dieťa, nie zisťovanie príčin postoja maloletého voči rodičovi.

4. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodil z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Namietal doručenie uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6Nc/6/2024 zo 4. decembra 2024 (o jeho návrhu na vylúčenie sudcov krajského súdu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]) až po meritórnom rozhodnutí o jeho odvolaní, nevykonanie navrhnutého dôkazu (znaleckého posudku), postup súdu pri získavaní názoru maloletej, nesplnenie pozitívneho záväzku štátu. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je arbitrárne a nedostatočné, pričom najvyšší súd odôvodnil dovolacie námietky s poukazom na všeobecné tézy bez toho, aby boli zohľadnené konkrétne okolnosti daného prípadu. Najvyšší súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkou, že sťažovateľ nebol oboznámený pred vydaním rozhodnutia krajského súdu o výsledku konania o ním namietanej zaujatosti senátu krajského súdu, teda či vôbec môže namietaný senát vo veci rozhodnúť. Uvedený postup je v rozpore s § 57 CSP a sťažovateľovi bola odňatá možnosť vyjadriť sa k tomuto rozhodnutiu. Rovnako nedostatočne najvyšší súd reagoval na jeho námietku o nevykonaní navrhovaného znaleckého dokazovania. Jej podstatou, resp. zmyslom bolo zistiť aktuálne nastavenie maloletej, čo ho spôsobilo a aké sú možnosti riešenia. Zo strany matky maloletej podľa jeho názoru dochádza k preukázateľnému odcudzujúcemu konaniu formou indoktrinácie v kontexte očierňovania sťažovateľa, vyvolávania strachu a celkového negatívneho nastavenia maloletej proti sťažovateľovi. Najvyšší súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkou týkajúcou sa skutočnosti, že o vyjadrení maloletej (na ktorom bolo v značnej miere založené rozhodnutie o jeho návrhu) sa v spise nenachádza žiadna zápisnica

ani zvukový záznam. Sťažovateľ tak nebol oboznámený s podkladom rozhodnutia. Pripomína, pozitívny záväzok štátu prispievať k náprave vzťahu rodiča a maloletých detí.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. V kontexte prezentovanej sťažnostnej argumentácie [totožnej ako v podanom dovolaní pokiaľ ide o námietku zaujatosti, znalecké dokazovanie a vyjadrenie maloletej, pozitívneho záväzku štátu), resp. uplatnenej aj v podanom odvolaní] ústavný súd považuje v prvom rade za žiaduce zdôrazniť, že si plne uvedomuje úlohu najvyššieho súdu v civilnom procese, ktorý rozhoduje ako dovolací súd v už právoplatne skončenom spore. Rešpektuje aj jeho vlastnú diskreciu vo vzťahu k posudzovaniu prípustnosti a dôvodnosti dovolania, čo však nevyklučuje, aby ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti následne preskúmal, či právomoc najvyššieho súdu bola realizovaná ústavne konformným spôsobom. Pritom je nutné zdôrazniť, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

7. V súlade s uvedeným sa tak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zameral na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody odmietnutia dovolania sťažovateľa. Po náležitom preskúmaní napadnutého uznesenia pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanom prípade nezistil. Námietka sťažovateľa, že najvyšší súd v odôvodnení nezohľadnil konkrétne okolnosti prípadu, je nedôvodná.

8. Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné, pretože nevzhliadol sťažovateľom vytýkanú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP. Podľa názoru najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu procesných práv sťažovateľa tým, že mu nebolo doručené uznesenie o námietke zaujatosti, keďže 1. sudcovia krajského súdu neboli vylúčení z rozhodovania veci a 2. k rozhodnutiu vo veci samej došlo až po rozhodnutí o námietke zaujatosti (bod 18 napadnutého uznesenia).

9. Po oboznámení sa s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6Nc/6/2024 zo 4. decembra 2024 (verejne dostupné na www.nsud.sk) si ústavný súd overil, že sudcovia krajského súdu neboli vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. A z bodu 9 rozsudku krajského súdu vyplýva, že vo veci samej krajský súd rozhodol až po rozhodnutí o sťažovateľom vznesenej námietke zaujatosti. Pokiaľ sťažovateľ namieta nemožnosť vyjadriť sa k tomuto uzneseniu, s ohľadom na skutočnosť, že 1. proti nemu nie je prípustný opravný prostriedok a že na 2. opakované námietky zaujatosti podané z toho istého dôvodu súd podľa § 53 ods. 2 CSP

neprihliada, nedoručenie uznesenia o námietke zaujatosti pred rozhodnutím vo veci samej nepredstavuje (materiálny) zásah do jeho procesných práv.

10. Najvyšší súd odkázal na odôvodnenie krajského súdu, ktorý nevykonal sťažovateľom navrhované znalecké dokazovanie, psychiatrické posúdenie matky a maloletej na účel objasnenia zdroja nastavenia maloletej k sťažovateľovi, resp. objasnenia motivácie matky z dôvodu, že tieto skutočnosti sú bez relevancie k predmetu konania – návrhu na nariadenie opakovaného výchovného opatrenia (bod 23 napadnutého uznesenia).

11. Krajský súd tak odôvodnil nevykonanie navrhovaného dôkazu jedným z troch dôvodov akceptovaných judikatúrou najvyššieho súdu i ústavného súdu (napr. 5Cdo/107/2019, I. ÚS 23/2024). Na doplnenie možno odkázať na bod 30 rozsudku krajského súdu, ktorý uviedol, že z dôvodu absencie porušenia povinností na strane matky by bolo navrhované znalecké dokazovanie vo vzťahu k meritu veci neúčelné, resp. na bod 34 tohto rozsudku, v zmysle ktorého sa návrh sťažovateľa týka skutočností právne bezvýznamných pre predmetné konanie, keďže účelom výchovného opatrenia je výchovné pôsobenie na rodičov a maloleté dieťa, nie zisťovanie príčin postojov maloletého. Z obsahu (primeraných) odôvodnení rozhodnutí všeobecných súdov sa tak sťažovateľ mal možnosť dozvedieť dôvod, prečo súdy ním navrhovaný dôkaz nevykonali.

12. Pokiaľ sťažovateľ vyjadruje v ústavnej sťažnosti nespokojnosť s absenciou záznamu z vykonaného pohovoru v predmetnom spise, najvyšší súd v bode 31 napadnutého uznesenia uviedol, že pohovor s maloletou bol vykonaný 11. júna 2024 v rámci odvolacieho konania v konaní o zrušenie zákazu styku.

13. Prílohou (inej) ústavnej sťažnosti sťažovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 409/2025 je aj rozsudok krajského súdu sp. zn. 13CoP/78/2023 z 11. septembra 2024, ktorého odôvodnenie v bodoch 19 a 42 obsahuje informácie zo zisťovania názoru maloletej krajským súdom.

14. Z bodu 25 rozsudku mestského súdu sp. zn. B5-22P/74/2022 z 12. júna 2024 je zrejmé, že na pojednávaní konanom 12. júna 2024 kolízny opatrovník maloletej sprostredkoval obsah pohovoru, ktorý sa uskutočnil pred krajským súdom v predchádzajúci 11. júna 2024. Mestský súd preto od pohovoru s maloletou v predmetnom konaní upustil. Z bodov 18 a 20 tohto rozsudku navyše vyplýva, že sťažovateľ žiadal aby mestský súd nepristúpil k pohovoru s maloletou, a v deň naplánovaného pohovoru (23. októbra 2023) sa dostavil na Úrad práce sociálnych vecí a rodiny a pohovor s maloletou znemožnil. Ani túto (opakovanú) námietku sťažovateľa, že nebol oboznámený s podkladom rozhodnutia, preto nevyhodnotil ústavný súd ako dôvodnú.

15. Z uvedených dôvodov ústavný súd nemá dôvod spochybňovať argumentáciu najvyššieho súdu, ktorá bola základom pre odmietnutie dovolania sťažovateľa podaného podľa § 420 písm. f) CSP, a to s prihliadnutím na dôvody ústavnej sťažnosti predložené samotným sťažovateľom, ktoré sú opakovaním jeho dovolacej (do istej miery aj odvolacej) argumentácie, s ktorou sa najvyšší súd riadne vysporiadal.

16. Ústavný súd preto konštatuje, že v napadnutom uznesení najvyššieho súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z.

o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu